

Презъ ваканцията азъ работѣхъ при майсторъ Тасо, единъ отъ най-добритѣ майстори зидари.

Азъ бѣхъ само тринайсетъ годишенъ, но това не ми прѣчеше да нося на гърбъ по цѣли десетъ тухли. За пръвъ пжтъ ми се случваше да видя какъ расте отъ земята нагоре една кжща. Само петъ-шестъ души работници, а работата растѣше отъ часъ на часъ. Тѣ лепѣха тухли, ковѣха греди, дѣлаха камъни и всичко това сякашъ ставаше съвсемъ безразборно, а при все това кжщата ставаше все по-голѣма.

Но трѣба само да види човѣкъ майсторъ Тасо, за да разбере защо спори работата и какъ се нагажда, та да върви тѣй сговорно. Сухъ, високъ, съ рѣдки спѣстрени мустаци и лице, готово всѣка минута да се озари отъ усмивка, той се движеше между работници-

тѣ, показваше имъ нѣщо, чъртаеше, измѣрваше, сгълчаваше единъ, засмиваше се на другъ, и командуваше съ голѣма вещица. На всѣкиго бѣше прикачилъ по единъ прѣкоръ. Тѣй азъ бѣхъ нареченъ Дочко Стрелата. Той ми се много радваше, че съмъ сръченъ и бързъ и се постара да ми измисли най-вѣрния прѣкоръ.

Радвахъ се на майсторъ Тасо. Сега азъ можехъ да видя, че единъ майсторъ като строи дома на нѣкого, той трѣба да го изкара отъ хубавъ похубавъ. А такъвъ човѣкъ трѣбва да има повече умъ и разумъ отъ своитѣ работници.

— Хей, Стрела! — подвиква ми нѣкой. — Я ми донеси хе оная дѣска!

— Стрела, ела ми хвърляй тухли отдолу, ама гледай да не си строшишъ кратуната!

— Братченце, Стрелчо, иди